

ningen har været, at den maatte kunne gjælde for bestandig, indtil den blev forandret. Jeg kan ikke kalde det at have fri og lige Udgang til Erhverv, naar man lægger Hindringer i Veien for en mindre Fabrikation derved, at man paabyder en saadan Afgift, der maasse kan bæres af den større Fabrikation, men ikke af den mindre. Dette kan jeg ikke indrømme kan kaldes at have lige og fri Udgang til Erhverv i ethvert Fald fri kan man da ikke kalde Ugangen, naar man lægger Byrder og Skatter paa dem, som ville udøve saadan Virksomhed. Den ærede Ordfører kom dernæst med en Sætning, som jeg saa godt kan forstaa fra hans Standpunkt. Den ærede Ordfører antager, at de indirekte Skatter ere helbige Skatter, og de Love, der haandhævede dem, holder han paa. Jeg veed jo meget godt, at den ærede Ordfører i en tidligere Stilling ikke heller har været imod at foreslaa Tilveiebringelsen af Skatter paa en anden Maade, paa den Maade, som jeg i Særdeleshed ynder de nye Skatter indrettede paa, men han har dog i Særdeleshed staaet og af en lille Uttring, der kom, da han vilde lade mig vide, at der var meget forskjellige Meninger om, hvad der var det Bedste for Befolkningen, enten direkte eller indirekte Skatter, og at vi snart vilde faae Leilighed til at omtale det, forstod jeg saa meget godt, at det ærede Medlem endnu staaar paa det Standpunkt, at han anser de indirekte Skatter for at være de heldigste. Men naar nu jeg staaar paa det modsatte Standpunkt, saa spørger jeg, om det, naar de Skatter, der skulle tilveiebringes ved den indirekte Beskatning, ikke kunne undværes, men den Indtægt, de skulde give, maa staffles tilveie ad anden Veie, hvis man ikke vil vedblive at oppebære den gennem indirekte Skatter, saa ikke er klogt af mig, at jeg river Gul i de bestaaende efter min Mening urigtige Skattelove, naar jeg derved kan fremtvinge, at de, som ellers ikke ville have den direkte Beskatningsmaade indført i Landet, blive nødte til at gaa ind derpaa, fordi Staten skal bruge Pengene. Mig forekommer det, at dette er en rigtig Fremgangsmaade; i den Henseende vil jeg aldeles ikke indrømme det ærede Medlem, at han har Ret. Vi staa paa et forskjelligt Standpunkt, og fra hver Side kan vor Paastand være lige god. Hvad nu angaar mit egentlige Uendringsforslag, saa vil jeg sige, at dersom jeg kunde se, at det var overskødigt, vilde jeg, som jeg allerede antydede dengang, jeg havde Ordet desangaaende, gjerne tage Forslaget tilbage, men efter hvad der er kommet frem senere, ser jeg, at det ikke er overskødigt. Dersom den almindelige Bestemmelse i Næringsloven ogsaa gjalder ligeoverfor denne Lov, at hvad man tilvirker ved egne Kræfter i eget Hus og til eget Brug, ikke beskattes, selv om det som Industri henhører under en Driftsgren, der er Gjenstand for Beskatning gennem Næringsbevis, saa vil jeg sige, at det var

mindre klart, om det var nødvendigt at vedtage et saadant Forslag som det, der her foreligger. Men naar vi se hen til §§ 34 og 37, saa vil man finde, at det ingenlunde er raadeligt for Nogen at prøve paa til sit eget Brug at fabricere Sirup — jeg gaar her ikke længere end til Sirup, thi jeg kan nok tænke mig, at der skal noget ganske Andet til at lave Suffer end til at lave Sirup; det er en ganske simpel Betragtning fra en Lægmands Standpunkt, jeg forstaaer mig naturligvis aldeles ikke paa at raffinere Suffer. Hvad staaar der i § 34? For Tilvirkning af Sirup eller Suffer af Roer eller Roesaft uden Næringsadkomst bliver foruden Straf efter Næringsloven at bøde første Gang fra 100 Rd. til 1000 Rd. osv. Og i § 37 staaar der, at naar man udenfor Fabrikslokalerne finder Medskaber, tjenlige til Suffertilvirkning, saa skulle Bedkommende belægges med Mulk og Medskaberne konfiskeres, og nu staaar der nævnt nogle Medskaber, som sandsynligvis ere af dem, som ligefrem bruges til Suffertilvirkning; men der staaar dernæst i Slutningen af 2det Stykke, at naar det er andre Medskaber, udgjør Bøden det Halve. De paagjældende Medskaber blive dernæst konfiskerede. Der er det netop, at der kan komme til at ske noget lignende, som der skee dengang, da man forbød Brændevinsbrænding til eget Brug. Netop den Sagt, som dengang fandt Sted, og som var saa demoraliserende, kan ogsaa blive indført ved dette Lovforslag, og det er det, jeg er imod. Men det lader til, at der er flere Medlemmer af Udvalget, som have troet, at Næringslovens almindelige Bestemmelser maatte gjælde her, naar man blot ikke solgte Produktet. Dersom der kunde gives Loven et Udtryk, hvorved dette hævdes, vilde det være mig hjert, og jeg skulde da ikke have Noget imod at frasalde mit Uendringsforslag. — Jeg vil i saa Henseende henstille til de Mænd i Udvalget, som have opfattet Sagen saaledes, som de have meddelt mig, at de have, hvilket netop har gjort, at de ikke have lagt Vægt paa den Bestemmelse, som Udvalget har fremsat, om det ikke vilde være det Forsigtigste nu at vedtage mit Forslag; thi naar der ved 3die Behandling foreligger noget Bedre fra Udvalget, saa kunne vi jo altid lade mit bortfalde, og lade det Bedre træde i Stedet. Men det, der er fremkommet, synes at tyde paa, at denne Anskuelse ikke er herskende i Udvalget, skjøndt den deles af forskjellige Medlemmer, og derfor kan jeg for Diebliffet ikke frasalde mit Forslag. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere med mine Bemærkninger. Dog skal jeg, for at det ikke skal synes, at jeg har gjort Noget uden Grund, kun bemærke, at hvad jeg kalder en Undskyldning fra Mestallets Side i Udvalget med Hensyn til at kunne gaa ind paa en Lov som denne, er den Udtalelse, som findes paa den første Sides første Spalte af Betænkningen over Lovloven, hvor det